

מ"ת 25988/06/14 - מדינת ישראל נגד סוהייב קורד, אחמד קרוד (עציר)

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 25988-06-14 מדינת ישראל נ' קורד(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 6-1802-53944-2014
לפני כב' השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל מבקשים
נגד
משיבים
1. סוהייב קורד (עציר)
2. אחמד קרוד (עציר)

החלטה בעניינו של משיב מס' 1

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 9/6/2014 חברו המשיבים יחד ופצעו את מר האני אשריף (להלן: "המתלונן"), באמצעות סכין.

משיב מס' 2 פתח את דלת הרכב בו נסע המתלונן, והכה בו מכת אגרוף. המשיבים, ואנשים נוספים שזהותם אינה ידועה, הוציאו את המתלונן בכוח מהרכב, והיכו בו בכל חלקי גופו באמצעות ידיהם ובאמצעות מקלות. כך נמשך האירוע במשך דקות ארוכות, עד זוב דם.

במהלך הכאת המתלונן דקר אותו משיב מס' 1 בידו השמאלית, באמצעות סכין שאחז. כתוצאה מכך נגרם למתלונן פצע פתוח מדמם שהצריך תפירה. משיב מס' 2 דקר את המתלונן בגבו וגרם לו חתכים.

המשיבים חלקו על קיומן של ראיות לכאורה.

בנוגע למשיב מס' 2 ניתנה החלטה ביום 16/6/2014. עניינה של החלטה זו אפוא בקיומן של ראיות לכאורה ביחס למשיב מס' 1 (להלן: "המשיב").

המשיב אינו חולק על כך שבידי המאשימה ראיות לכאורה להוכחת העובדות שבכתב האישום, למעט בכל הנוגע לדקירתו של המתלונן על ידי המשיב. לטענתו, המתלונן אמנם נחתך במספר מקומות בגופו, אך החתכים לא נגרמו כתוצאה מדקירה, אלא כתוצאה מכך שהמשיבים גררו את המתלונן מהרכב קודם שהפליאו בו את מכותיהם.

גרסתה של המאשימה, לפיה המשיב אחז בסכין ודקר באמצעותה את המתלונן, נסמכת בעיקרה על הודעותיו של המתלונן במשטרה.

עוד ביום 10/6/2014, זמן קצר לאחר האירוע, מסר המתלונן כי שבעה או שמונה אנשים תקפו אותו ברגליים, בידיים ובאלות, וכי הבחין בכך שמשיב מס' 1 החזיק בסכין, באמצעותה דקר אותו ביד שמאל (ש' 24 - 25 להודעת המתלונן מיום 10/6/2014 שעה 00:10).

בהודעה השניה שמסר המתלונן, מספר שעות לאחר מכן, הוא שב על גרסתו. לדבריו, הוא הבחין בוודאות בכך שמשיב מס' 1 אחז בידו סכין מטבח עם להב ארוכה בצבע כסף (ש' 36 - 42 להודעת המתלונן מיום 10/6/2014 שעה 17:18).

ב"כ המשיב סבור כי חרף דבריו הנ"ל של המתלונן לא קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב אחז בסכין במועד האירוע, ומכל מקום יש כרסום בראיות. לטענתו, יש להטיל ספק בגרסת המתלונן וקיימים מחדלי חקירה אשר יש בהם לכרסם בה.

אשר לגרסתו של המתלונן טען הסנגור כי הוא בעל עבר פלילי, המשליך על אמינותו. בנוסף, קיימת סתירה בין גרסתו בהודעתו הראשונה במשטרה, לפיה שני המשיבים אחזו בסכינים, לבין גרסתו בהודעתו השנייה במשטרה, לפיה הוא בטוח רק בכך שמשיב מס' 1 אחז בסכין אך לא הצליח לראות בוודאות כי משיב מס' 2 אחז סכין. כמו כן, המתלונן סירב לביצוע עימות בינו לבין המשיבים, בטענה שמשפחתם של האחרונים פנתה אליו, לקחה אחריות על האירוע וביקשה ממנו לבטל את התלונה. לעומתו, המשיבים הסכימו להשתתף בעימות.

עוד טען ב"כ המשיב כי אם אכן היה משיב מס' 1 עושה שימוש בסכין מטבח, הרי שפציעתו של המתלונן היתה חמורה בהרבה מזו שנגרמה לו בפועל.

ב"כ המשיב הפנה להודעותיהם של המשיבים במשטרה, בהן הודו בתקיפתו של המתלונן, אך כפרו בכך שעשו שימוש בסכין. כמו כן הפנה הסנגור להודעתה במשטרה של גב' מנאר קורד, אחותו של משיב מס' 2, בה מסרה כי לא ראתה סכין, וכי היא מוכנה להישבע על קוראן שלא היתה סכין. בנוסף הפנה ב"כ המשיב להודעתו במשטרה של אביו של משיב מס' 2, בה מסר כי חילץ את המתלונן מידי המשיבים, אך לא מסר כי מי מהם אחז בסכין.

בנוגע למחדלי חקירה טען הסנגור כי המשטרה לא זימנה לחקירה את אחיו של המתלונן, אשר לגרסת המתלונן שהה ברכבו.

עוד טען הסנגור כי היה על המשטרה לגשת לזירה על מנת לבדוק האם קיימות מצלמות אבטחה במקום, ולא להסתפק בהפניית שאלה בעניין זה למשיב מס' 2.

לאחר שעייתי בראיות ושקלתי את טיעוני הצדדים, מצאתי כי קיימות בידי המבקשת ראיות לכאורה בעוצמה מספיקה, גם בנוגע לכך שהמשיב אחז בסכין באמצעותה דקר את המתלונן.

גרסתו של המתלונן בעניין דקירתו בסכין ע"י המשיב הינה עקבית ובעלת משקל שאינו מבוטל. העובדה שהמשיב אכן נחתך בידו חתך משמעותי, באורך של 4 - 6 ס"מ, אשר הצריך תפירה בהרדמה מקומית בחדר המיון, כמו תוצאת בדיקת הפירופרינט שנערכה למשיב, בה התקבלה תגובה חיובית לנוכחות מתכת ברזלית בשתי כפות ידיו, מצביעות על כך שאין מדובר בטענה בעלמא.

איני מקבל את טענת הסנגור לפיה יש לתת משקל לחוסר התאמה שבין גרסאותיו של המתלונן אשר לאחזקת סכין ע"י משיב מס' 2. בהודעתו הראשונה מסר המתלונן כי למשיב 2 "היה משהו ביד ואני לא יכולתי להגיד מה, או סכין או סכין יפנית" (ש' 27 - 28). בהודעתו המאוחרת מסר המתלונן "היה חושך ואני לא הצלחתי לראות אם הי[ת]ה לו (למשיב 2 - מ.כ.) סכין. יש סיכוי גדול שהי[ת]ה לו סכין ביד" (ש' 38).

כפי שכבר נפסק, במהלך ההכרעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, בית המשפט אינו נדרש למהימנות העדים ולסתירות שנתגלו בין עדויותיהם, אלא אם מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים (ראו למשל: בש"פ 4289/12 סועאד נ' מדינת ישראל 6/6/2012).

בעניינינו, בשתי ההודעות שמסר המתלונן במשטרה הוא עמד על כך שאין באפשרותו למסור גרסה ודאית בנוגע לשאלה האם משיב 2 אחז בסכין אם לאו. ההבדל שבין הדברים שמסר בשתי ההודעות הינו דק ביותר, וודאי שאינו עולה כדי סתירה מהותית הגלויה על פני הדברים.

זאת ועוד, גם אילו היה מקום לקבל את טענת הסניגור בעניין, הרי שלא היה מדובר אלא בחולשה ראייתית ביחס למשיב מס' 2 בלבד. בכל הנוגע למשיב עמד המתלונן על גרסתו לפיה המשיב אחז בסכין בוודאות.

הדברים האמורים יפים גם בהתייחס לגרסת אחותו של משיב מס' 2 במשטרה, לפיה לא היתה סכין באירוע. עצם קיומה של עדות סותרת אינו מביא, מניה וביה, לפגיעה ממשית בעוצמתה של גרסת המתלונן ובפוטנציאל הראייתי הטמון בה לצורך הרשעת המשיב במיוחס לו בכתב האישום (השוו: בש"פ 4777/13 מדינת ישראל נ' הייב 15/7/2013). במיוחד נכונים הדברים בעניינינו, בהתחשב בחשכה ששררה במקום (הודעת המתלונן מיום 10/6/2014 שעה 17:18 ש' 38), בדבריה של האחות בהודעתה כי לא יכלה לראות את התקיפה (ש' 14), בקרבה המשפחתית בינה ובין משיב מס' 2 ובכך שהמשיבים עשו את שעשו עקב כך שהיא ספרה להם שהמתלונן קילל אותה, ועל מנת להגן על כבוד המשפחה (הודעת משיב 1 ש' 9 - 12, 41, הודעת משיב 2 ש' 5 - 9, 32 - 33, הודעת מר אמגד קורד ש' 10 - 14).

יש לציין כי מר אמגד קורד לא מסר בהודעתו במשטרה כי המשיב לא אחז בסכין.

בדין בבקשה למעצר עד תום ההליכים בית המשפט אינו נדרש לכירורגיה עדינה של חומר הראיות המצוי בתיק. כל שבית המשפט יכול וצריך בשלב זה של הדיון אינו אלא פרוגנוזה ראשונית - לכאורית של סיכויי הרשעה בתיק, בהתבסס על חומר הראיות הקיים. בית המשפט אינו נזקק לשאלות של מהימנות העדים ואינו נדרש באופן פרטני ומדוקדק למשקלן של העדויות, אלא אם כן התגלו סתירות מהותיות על פני הדברים, המצביעות על חולשה ממשית של התשתית הראייתית הלכאורית (השוו: בש"פ 696/04 סבייח נ' מדינת ישראל פ"ד נח(3) 647, 651, בש"פ 5191/13 אבו חאמד נ' מדינת ישראל). סירובו של המתלונן להשתתף בעימות, כמו חומר שלו של החתך שנגרם למתלונן, אינם מצביעים על חולשה בגרסת המתלונן. יש לזכור כי המתלונן הסביר באופן מתקבל על הדעת את עמדתו בנוגע לעימות, וכי אין כל הכרח ששימוש בסכין בעלת להב גדול יגרום לחתך חמור מזה שנגרם למתלונן, שהרי הדבר תלוי בצורת ובזווית הפגיעה, ובעוצמת הדקירה.

גם בטענות המשיב בדבר מחדלי חקירה אין כדי להצביע על חולשת גרסתו של המתלונן.

ראשית, השאלה שעל בית המשפט לבחון אינה האם חומר הראיות המצוי בידי התביעה מוכיח "לכאורה" את אשמת הנאשם מעבר לספק הסביר. המבחן הינו אם בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר בסיום המשפט יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148). כמו כן, ביהמ"ש אינו בוחן האם יש לנאשם סיכויים לצאת זכאי בדינו, אלא אם יש למבקשת סיכויים שהוא ימצא חייב בדינו (ב"ש י-ם) 3829/03 מדינת ישראל נ' קקון 15/4/2003). על פי המפורט לעיל, בכוחה של גרסת המתלונן להוכיח את אשמת המשיב מעבר לכל ספק סביר, ולמבקשת סיכויים שאינם מבוטלים לכך שייקבע כי המשיב אחז בסכין, באמצעות דקר את המתלונן. השאלה האם התקיימו מחדלי חקירה, ואם כן - מהו המשקל שיש להעניק להם, מקומה בשלב של הדיון באישום לגופו, ולא בשלב זה.

שנית, קיים קושי בטענות המשיב בדבר מחדלי חקירה.

כך, אחיו של המתלונן לא נכח באירוע במועד בו פצעו המשיבים את המתלונן, אלא קודם לכן, במועד בו לטענת המשיבים המתלונן קילל את אחותו של משיב מס' 2. לפיכך, גם אם היה אחיו של המתלונן נדרש למסור גרסה במשטרה, לא היה בכך לסייע ולתמוך באיזה מן הגרסאות שמסרו המעורבים בנוגע לסכין.

אמנם, ראוי היה כי תושלם פעולת החקירה של הוצאת החומר ממצלמות העסק המצוי בסמוך לאירוע (ראו מזכר של רס"ר יניב אבגי מיום 11/6/2014). אולם, בהתחשב בשעת הלילה המאוחרת בה התרחש האירוע, בחשכה ששררה במקום ובכך שמדובר במחלוקת הנוגעת להימצאותה של סכין בידיו של המשיב, חפץ קטן יחסית לרזולוציית צילום של מצלמת אבטחה, לא ניתן לומר, בשלב זה של הדיון, כי מדובר במחדל היורד לשורשו של עניין, המשליך באופן ממשי על מהימנות גרסתו של המתלונן.

המסקנה העולה מן האמור לעיל היא כי בידי המבקשת חומר ראיות אשר יש בכוחו להוכיח במידה הנדרשת בפלילים כי המשיב אחז בסכין, ודקר באמצעותה את המתלונן.

ניתנה היום, כ"ו סיוון תשע"ד, 24 יוני 2014.